Erik XIV och liten Karin.

Pennritning af

PEHR THOMASSON.

(Slutet.)

Dagen efter festen infann sig Erik hos prinsessan Elisabeth, för att till henne framställa det förslag, att hennes hoftärna, Karin Månsdotter, skulle anförtros ledningen af hans dotter Virginias uppfostran. Prinsessan gillade detta förslag så mycket mera, som hon sett att den lilla med innerlig kärlek fästat sig vid Karin. Genom denna anordning fördes Karin ett steg närmare de händelser, som så djupt skulle ingripa i så väl hennes som konungens öde.

Några veckor efter ofvan skildrade händelse låg vid stranden af Gråmunkeholm, nuvarande Riddarholmen, en slup, däri åtta roddare i hvita kläder med blåa skärp hvilade på sina åror. Några pager voro sysselsatta att på sätena utbreda yppiga dynor af purpursammet, hvarjämte de på båtens botten lade en mörkblå klädesmatta, prydd med gyllene kronor.

Ett muntert sällskap kom tågande utför den sluttande stranden. Främst syntes konungen, som vid den ena handen ledde prinsessan Elisabeth, vid den andra Karin. Prinsessan Cecilia, ledsagad af en skara herrar och damer i lysande dräkter, följde efter dem. Konungen var upprymd, skämtsam och älskvärd, allt egenskaper som utmärkte honom under hans ljusare ögonblick. Ännu lika okonstlad och blygsam, som då hon första gången räckte blommorna åt konungen, gick Karin vid hans sida. Ännu oberörd af den anda af sedeslöshet, som härskade vid Erik XIV:s hof, ren och ofördärfvad, bländade hon med sin skönhet, och Eriks öga hvilade ofta kärleksdrucket vid hennes glädjestrålande ansikte.

Ej långt från det ställe, där båten låg, stod Maximilian och stödde sig vid den påle, kring hvilken kedjan öfver fjärden fordom varit fästad. Försänkt i mörka tankar, stod han där med ögonen fästade på den kungliga slupen. "Nej, det är icke möjligt," tänkte han, "att hon kunnat falla så djupt, denna ädla tärna, hvars rykte ännu aldrig en fläck har oskärat." Det är blott en nedrig lögn af sysslolösa hoftjänare, hvilkas giftiga tungor jag väl skall försöka att tysta. Nog är det sant, att hon har sina egna rum i slottet och sin egen hofstat, som vore hon en furstinna. Men hon är ju lärarinna för konungens dotter och däraf härleder sig säkerligen konungens nåd och uppmärksamhet mot henne. Hofvets damer visa sig ju äfven i hennes sällskap; detta bevisar ju att hon inte är konungens älskarinna. Men det är svårt att lita på en kvinnas dygd, och mången har fallit för en mindre förförisk man än konung Erik. Men för hela kvinnokönets skull vill jag hoppas, att det finnes en enda, som är ren och dygdig, och kan min trogna kärlek skydda henne, skall hon aldrig bortryckas af förförelsens hvirfvel."

Nu nådde glada röster hans öra, och när han såg upp, varseblef han den lysande skaran, som närmade sig båten. Han såg, hur Karin lyfte sina blå ögon till den ståtlige konungen, hur hon, ledd af honom, steg upp i slupen, hur hon satte sig vid hans sida och hur han lekte med hennes guldgula lockar. Hans ögon följde oafvändt båten, då den långsamt aflägsnade sig. Slutligen lösgjorde han en julle, som låg förtöjd vid stranden, kastade sig i densamma och begynte att raskt ro, på något afstånd följande den kungliga slupen, fast beslutén att utforska Karins förhållande till konungen.

Det var en af dessa idylliska fester som konungen så högt älskade och som han så ofta anordnade. Från Mälarens sköna stränder hördes sång och musik; öfver ett sund emellan tvänne holmar reste sig ett med blommor rikt genomflätadt löfhvalf; blomsterkransar, druffvor och andra sydländska frukter hängde i rika festoner från hvalfvets tak och sidor. Här stannade sällskapet för att förfriska sig.

"I dag skall jag till 'blommornas dotter' betala den vackra bukett hon skänkte mig för tvänne år sedan," sade konungen, i det han nedtog en krans af röda och hvita rosor och inflätade densamma i Karins gyllene lockar.

Slutligen landade sällskapet vid en holme, där storartade förberedelser voro vidtagna för en festmåltid i gröngräset och här tillbragtes flera timmar under omväxlande skämt, lekar och sång.

Under tiden låg Maximilian med sin båt dold i en liten vik nära den plats, där det kungliga sällskapet befann sig. Skummande af raseri, uppgjorde han en plan att med eller mot hennes vilja rycka Karin undan det öde, som han fruktade hotade henne. Karin, som för ett ögonblick skilt sig från sällskapet, fördes af slumpen nära det ställe, där han var gömd. Glömsk af den fara, han lopp, och med tanken uteslutande fästad vid sin plans förverkligande, rusade Maximilian upp och sträckte sina händer mot henne för att gripa henne och föra henne till sin båt, då konungen plötsligen störtade fram ur ett busksnår.

"Stanna, förmätne träl! Hvad gör du här? Hvad rättighet har du att förnärma denna kvinna?" utbrast han, i det han svängde sin dolk öfver Maximilians hufvud.

"Nåd, ers majestät!" bad Karin med darrande stämma.

"Hennes far har trolofvat henne med mig," svarade Maximilian, i det han ryggade tillbaka för vreden i konungens blick. "Se där mina rättigheter," fortsatte han, i det han åter trotsigt närmade sig, "men, herre konung, har ni mördat min lycka, så må ni äfven taga mitt lif."

"Du bygger din förhoppning endast på hennes fars löften?"

"Ja, är icke detta nog?"

"Och hon har aldrig själf gifvit dig någon ed?"

"Nej."

Erik satte åter dolken i bältet och syntes lugnad.

"Du är således en vanvetting, och jag skall icke så noga räkna med dig. I morgon begifver du dig till hären vid norska gränsen. Jag skall dessförinnan gifva order om din befordran; din konung skall för framtiden hafva dig i minnet."

Konungen fattade därefter den förskräckta Karin vid handen och återförde henne till sällskapet, hviskande kärleksfulla ord i hennes öra. Stum af smärta blickade Maximilian en stund efter dem, vände sedan om till sin båt och for med förtviflan i sin själ tillbaka till Stockholm.

Först efter solens nedgång begaf sig sällskapet på återfärden. I den stilla, ljumma sommarkvällen gled slupen sakta fram på Mälarens spegelklara yta. Erik uppträdde med den mest ridderliga artighet och slösade på Karin en tillbedjares innerligaste uppmärksamhet. Med hjärtat fullt af vemodiga känslor och med smäktande blickar sjöng han till sin luta den sång som han själf diktat till hennes ära:

Har Karin icke land och skatter,
så har hon dock det jag begär.
Den kärlek hon mig med omfattar,
är mig fast mer än guldet värd.
Hvar må följa sitt egen sinn,
kär håller jag herdinnan min.

Blänker hon ej af gyllne smycke,
så blänka dock hennes ögon skön,
alldeles är hon i mitt tycke,
fast hon för andra syns gemen.
Hvar må följa sitt eget sinn,
kär håller jag herdinnan min.

Den som vill, må i luften flyga;
mina vingar gå ej så högt.
Jag världen vill fast öfvertyga,
till Karin är mitt hjärta böjdt.
Hvar må följa sitt eget sinn,
kär håller jag herdinnan min.

Farväl, farväl, min hjärtans lilla!
Med sinom tusende god natt!
Det sker dock efter Herrans vilja,
jag blifver den som jag har sagt.
Hvar må följa sitt eget sinn,
kär håller jag herdinnan min.

Detta var en af de stunder, då konung Erik kände sig lycklig, då han icke mera tänkte på frieri och giftermål med världens mäktigaste drottningar; ty hos "blommornas dotter", den lilla Karin, glömde han det stora för det sköna.

Under hemfärden uppstego åtskilliga tvifvel i Maximilians själ. Utseendet vittnade visserligen mot Karin, men därför var det ju ej afgjordt, att hon var brottslig, och han ville ännu en gång träffa henne för att af hennes egen mun mottaga en förklaring och höra sin dom, innan han lydde konungens befallning att begifva sig till hären.

Då Maximilian återkommit till slottet, därifrån en hop drabanter med facklor sändes till Gråmunkeholm för att möta det furstliga sällskapet, följde han dem. Kommen till stranden, bortsände han en af drabanterna och tog själf dennes fackla. Han var klädd nästan lika med drabanterna och behöfde således ej frukta att blifva upptäckt. Sålunda fick han ett efterlängtadt tillfälle att följa konungen och dennes sällskap. Erik följde, lik en trogen riddare, Karin till hennes rum, där hon mottogs af sina tärnor. Medan Erik med öga och tanke endast för den älskade, hälsade henne med "sinom tusende godnatt", såsom det heter i det omnämnda kvädet till Karin, smög Max åt en tärna en biljett, den han genast efter sin hemkomst hade skrifvit, och anhöll, att densamma måtte ofördröjligen lämnas till Karin. I denna biljett begär han ett ögonblicks samtal med den älskade.

Konungen tycktes knappast kunna slita sig från Karin; han ville ännu höra ett ord, ännu upphämta en leende blick ur hennes strålande öga. Lika ljuflig som denna stund var för Erik, lika plågsam var den för den svartsjuke Maximilian. Slutligen drog Karin sig tillbaka i sina rum och dörren stängdes.

— God natt, blommornas sköna dotter, god natt, hviskade Erik, i det han drömmande aflägsnade sig.

Maximilian släckte sin fackla och stannade i korridoren. Man vet ej, om tärnan framlämnade den unge mannens biljett, men Karins dörr öppnades icke. Redan hade en timme förflutit, men Maximilian stod ännu kvar. Då såg han ett ljussken i korridorens andra ända; steg och röster hördes äfven därifrån. Det var konungen, som med sin forne lärare, Dionysius Beurreus, var på väg till en liten kammare i tornet Tre kronor, där han under stjärnklara nätter plägade anställa astrologiska forskningar. Maximilan drog sig undan i en mörk smyg, men konungen hade redan märkt hans närvaro. Ständigt fruktande för förräderi, behöfde han blott höra hans smygande steg, för att gripas af misstänksamhet; med en befallande åtbörd pekade han åt det håll, där Maximilian stod dold och tvänne drabanter, som åtföljde konungen, störtade sig öfver den olycklige, den de släpade fram inför konungens ögon. När denne igenkände honom, utbröt han i de vildaste förbannelser; ingen skulle vid denna sena timma kunnat förirrat sig till denna del af slottet, utan att drabbas af konungens vrede, huru mycket hårdare skulle ej straffet träffa Maximilian, som redan råkat i onåd hos konungen, därför att han vågade täfla med honom om en flickas hjärta!

Maximilian blef genast kastad i fängelse under tornet, och dagen därefter sammanträdde konungens nämnd, där Göran Persson så ledde ransakningen, att dödsdom blef afkunnad öfver den anklagade.

Det var sent på aftonen. Maximilian satt i sitt mörka fängelse och tänkte på den öfver honom uttalade dom, som nu snart skulle verkställas. Då gnisslade dörren på sina gångjärn och fångvaktaren inträdde, bärande i handen en brinnande fackla. Flere män af vildt utseende följde honom. Fången steg upp och gick frimodigt mot dem.

— Ären I komna för att taga mitt lif, sade han och blottade sitt bröst, så stöten till, och jag skall lära dig, du fege tyrann på tronen, jag skall lära eder, usle lönmördare, hur en man dör, lugn och oförfärad.

— Det vore stor skada att utgjuta ditt unga blod, svarade hånfullt den som tycktes vara hopens anförare. "Det gifves andra medel att undanrödja en hund, som är sin herre till förargelse. Ett fader vår kan du väl ännu hinna läsa under vägen, om den trånga resdräkten icke hindrar dig att bedja.

Under det han yttrade dessa ord, hade tvänne af karlarne smugit sig bakom Maximilian och kastat en säck öfver hans hufvud. Förgäfves sökte han göra motstånd mot detta nesliga dödssätt; de slogo honom till golfvet och tillknöto säcken, hvarefter den starkaste af karlarne tog honom på ryggen och med sin börda begaf sig till Norrström, där han kastade den i vattnet. Ett plaskande ljud afbröt för ett ögonblick nattens stillhet. Böljorna slogo tillsammans öfver det olyckliga offret och dolde det i sitt djupa sköte.

— Må han dricka sig otörstig af vatten, hånade anföraren och skramlade med en fylld penningpung. Go' vänner, låtom oss nu skynda att i ett stop braunschweigermumme dricka konungens skål.

Men på slottet var samma kväll konung Erik hos sin unga älskarinna. Karin satt på en pall vid hans fötter och stödde sin arm mot hans knä, under det konungen till sin luta sjöng en sång till kärlekens lof.. Då sångens sista tonar förklingat, blickade Karin upp; en tår darrade i hennes öga; hennes hjärta genomströmmades af onämnbara känslor, och i nästa ögonblick klappade hennes varma hjärta mot den lycklige Erik.

Karin var nu konungens erkända älskarinna och var ständigt i hans närhet. Den lättsinnige rike, som förr så ofta ombytt älskarinnar, tycktes nu hafva fastnat i bojor, dem han hvarken förmådde eller önskade slita. I slutet af år 1566 lät han i hemlighet viga sig vid henne; ett år senare erkände han henne öppet för sin gemål, men de officiella förmälningshögtidligheterna kunde, till följd af krigsoroligheter, ej firas förr än sommaren 1568, samma dag som konungens halfsyster Sofia förmäldes med hertig Magnus af Saxen-Lauenburg. Dagen efter förmälningen blef hon med stor högtidlighet krönt till Sveriges drottning och hennes barn af rikshärolder utropades såsom tronarfvingar.

Med föregående år eller 1567 hade en i andra afseenden olycklig tid inbrutit för kung Erik. Det svårmod som redan sedan flera år tillbaka legat tungt öfver den olycklige konungen, bröt nu ut i fullständigt vansinne, under hvilket han begick den ena grymheten efter den andra, däri alltid understödd af sin usle rådgifvare Göran Persson. Karin gjorde allt hvad i hennes makt stod för att afvända de dödsdomar som Göran Persson dikterat och Erik skulle underskrifva, oftast förgäfves, men äfven någon gång med framgång. Slutligen blef den vansinnige monarkens regering alltför outhärdlig för landet, och konungens bröder Johan och Karl grepo därför till vapen. Striden slutade därmed att Erik störtades från tronen, hvarefter bröderna ända till Eriks död, som inträffade 1577, höllo honom i fängsligt förvar, än på det ena, än på det andra slottet. Under dessa långa fängelseår fick Karin ofta besöka sin älskade gemål i hans fängelse och sökte därunder att mildra hans lidanden och umbäranden, men från och med mediet af 1573 skildes hon och Erik för alltid.

Efter Eriks död erhöll fru Karin, som hon kallades, af Johan III, Liuksala gård i Finland med 26 underlydande, där hon sedan lefde och verkade i tyst välgörenhet.

Karin Månsdotter afler 1612, och hennes stoft lades till ro i Åbo domkyrka, där hennes hvilorum utmärkes af en med kunglig krona prydd sarkofag af svart marmor.

Den dyrbaraste och skönaste minnesvård öfver drottning Karin är dock den, som hon själf genom sina dygder åt sig upprättat i svenska folkets hjärta och i Sveriges historia.

SLUT.

MAJOR TORSSON.

Af

WILHELM von BRAUN.

En varm sommardag för några och tretio år sedan sågs på stora landsvägen i en af rikets nordligaste provinser en hög och bestant "fjäder-kärra" i sakta mak framrulla. I den samma, som drogs af en ovanligt stor svart häst, satt en man af äfvenledes jättelikt tilltagna proportioner, och vid sidan af vägen lufsade, med tungan hängande långt ur gapet, en väldig hund af Dahlbo-racen, snarlig en varg, så till storlek som färg. På den resandes långa, grå mustascher och på medaljbandet i rockens knapphål, kunde man se, att han var eller åtminstone hade varit militär. Han höll sitt hufvud upprätt som en exercismästare; ansiktet, ehuru fåradt af åren, var friskt och rödlett, och ur de bruna ögonen, som öfverskyggades af stora, buskiga ögonbryn, framlyste en godlynt förnöjsamhet, till och med munterhet. Det höga bröstet, de ännu oböjda axlarna, tydde på en utomordentlig styrka och hälsa, som tiden ännu icke mäktat att försvaga, ehuru den resande troligen redan räknat sina sextio vintrar. Från den vida kärrbottnen, väl fullstoppad med hö, framstucko en mängd buteljer och lerkrus sina korkade hufvuden vid sidan af en väldig bläklädd sockertopp, som reste sig stolt lik en annan Pico de Teneriffa, föga anande i sitt öfvermod, att dessa hans små obetydligare grannar snart skulle vålla hans stympande och död. Nedanför den upprullade fotsäcken och vid den resandes fötter voro en halfankare och några smärre kuttingar och lådor omsorgsfullt fastsurrade. Bredvid sig i det breda sätet hade han dessutom en större korg med lock i sitt nuvarande skick ej olik en handelsbod på hjul. Den reslige gubben hade nämligen företagit en längre resa till närmaste sjöstad för att förse sig med sina behof i ett och annat, och var nu stadd på hemfärden.

Bäst han nu färdades fram i den starka sommarvärmen, hörde han bakom sig ett doft tjut, och då han därvid hastigt vände sig om, såg han, huru den stora hunden kom sättande efter med ett paket i det vida gapet. "Jaså, var det meningen?" utropade han lifligt med den starkaste basröst, "heder och tack, min gamle Garmer! Du är ändå, fan besitta mig, klokare än mig själf, när allt kommer omkring. Ännu en gång tack, min hedersgubbe! Kom hit, så skall du få kyssa mig!" Knapt hade hunden erhållit denna tillåtelse, förrän han tog en stark ansats och flög med ett vildt glädjetjut upp i kärran, där han lade de breda tassarna öfver sin herres axlar, under det hans långa tunga liksom en borste for öfver dennes ludna ansikte. Under tiden hade den stora hästen stannat och vändt hufvudet bakåt samt såg nu liksom med afundsjuka ögon på de smekningar, som både förunnades och tilldelades hans varglika gamla vän och följeslagare.

"Se så, Garmer! se så! nu kan det vara nog!" utbrast ändtligen gubben. "Ser du icke, att Svadilfar börjar bli jaloux, den gamle token. Nå, nå, jag får väl lof att stiga af och muta honom med en brödbit." Och med ett vigt hopp stod den gamle på landsvägen, där han började att klappa sin häst med det långa mytologiska namnet på det lurfviga hufvudet. Denne smågnäggade därvid, mäkta förnöjd, och räckte sina tjocka läppar åt den älskade husbonden. Det var på sätt och vis en skön grupp, dessa trenne varelser, påttar hvar och en i sitt slag och ställde så långt ifrån hvarandra i skapelsens undransvärda kedja, men dock förenade med så mycken kärlek. Ack! till föga heder för vårt släkte, torde man kunna påstå, att man fåfängt inom det samma skulle söka så tillgifna, så oegennyttiga vänner som dem, hvilka den gamle egde i sina båda trogna följeslagare, eller "stumma bröder", som den ädle fransmannen Michelet så skönt kallar husdjuren. —

Sedan nu Svadilfar blifvit fullkomligt blidkad och brödbiten uppäten, fortsatte den gamle sin färd, under det han sakta gnolade på någon gammal krigssång. Efter några minuters fart såg han framför sig en grind och var just i begrepp att med en duktig ed förklara sitt höga missnöje öfver allt hvad grindar heter, då han såg en ung gosse hastigt framspringa från en buske bakom vägsdiket och öppna densamma. Ur sin resväska framtog nu den gamle en slant, men då han närmare betraktat gossen, tycktes han hafva ändra föresats; ty han stack åter ned slanten och höll stilla i det han vinkade gossen till sig.

Gossen närmade sig frimodigt, och den gamle klappade honom med oförställd beundran på hans lockiga hufvud. Det var också en den vackraste gosse man kan tänka sig med lockigt, kastanjebrunt hår, stora, blå ögon, hög panna, de allra friskaste kinder med skälma gropar och därtill en mun, liten och rosig som en flickas. Han tycktes vara vid pass tolf eller tretton år, och hans bruna, bara bröst förrådde styrka och hälsa. Han gick barfota, men hans kläder, ehuru lappade på flera ställen, voro dock rena och snygga, liksom händer och ansikte.

"Hvad heter du, min snälla gosse?" frågade gubben deltagande.

"Sigurd," svarade denne och såg den frågande stadigt i ögonen.

"Sigurd! förbannadt bra!" sade den gamle, som var en stor vän och beundrare af allt fornnordiskt, "hvem har gifvit dig det namnet?"

"Min mor och prästen, intet annat än jag vet," svarade gossen leende.

"Hum! bra! Men säg mig, har du hört talas om någon Sigurd förut?"

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsäglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg — Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar. 2dra Afd.: Ankor — Anksköttet — Gäss—Gässköttseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,

720-724 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

KODAK SAFETY FILM